

Motorcykelferie: Far, mor & børn i Vietnam

Motorcykelferie: Far, mor & børn i Vietnam

Pernille Villesen tog på motorcykelferie i Vietnam med sin mand og to drenge på 3 og 6 år.

Af: Helle Kjærulff, foto: Pernille Villesen

Vi ville udleve drømmen om at rejse med hele familien på en måde, hvor vi selv bestemte, og hvor intet var tilrettelagt på forhånd. Ud over start og slut og et hus, vi havde lejet ved stranden i midten af de syv uger, var intet fastlagt. Det skulle være en tur for os alle fire, hvor vi alle sammen havde noget at sige. Vi ville vise vores børn en anden del af verden. Gerne landskaber, huse og mennesker, som ikke var sprunget ud af et turistkatalog.

Den form for rejse er motorcyklen rigtig god til. På motorcykel kan man komme steder hen, man normalt ikke kan med hverken bil eller offentlige transportmidler. Målet var jo ikke at se et bestemt sted og så køre videre. Målet var selve kørslen, måden at rejse på. Det var intenst – også fordi det var så fysisk. Vi bestemte selv.

Mads og jeg havde besluttet at tage tingene, som de kom. Især på grund af børnene fik vi rigtig mange store oplevelser ud af små oplevelser. Hvis vi havde rejst selv, havde vi pakket et program med historiske seværdigheder, arkitektur, krigsmonumenter og den slags. Vi havde overhovedet ingenting på programmet hjemmefra. Vi så det, vi fandt undervejs.

En dag var højdepunktet en forladt tank fra Vietnamkrigens tid. Vi kravlede op på den og spiste frokost i dens indre, og bagefter legede børnene på den. Eller vi kom til en flod, hvor de var optaget af leg i timevis. I stedet for at blive irriteret over, at motorcyklen punkterede, tog vi det, som det kom. Også da vi i voldsomt regnvejr kørte våde og kolde i timevis en af de første dage. Jeg blev stolt af mine udholdende drenge.

Vi har set en masse – tunnellerne, hvor vietnameserne boede 23 meter under jorden, er ikke noget, drengene glemmer lige med det samme. Vi undgik med vilje de store byer, det sagde ikke børnene noget. De syntes, det var sjovere med de små landsbyer. Det var sjovt at se en, der kom kørende med syv grise på en scooter. Eller en mand, der sad og stegte en hund på en grill. I en

nationalpark blev et 30 cm langt tusindben dagens oplevelse, for det var jo lige der og kunne kravle på drengene – så kan det godt være, at der var både elefanter, bjørne og tigre i regnskoven.

Som familie på motorcykel var det let at komme i kontakt med folk. Kvinderne tog imod vores børn med åbne arme, vi følte os meget velkomne og spiste også privat hos folk. Rent visuelt var det smukkeste at køre på motorcykel mellem de neongrønne rismarker.

Det store ansvar

Selvfølgelig sagde mange, inden vi tog af sted: Tør I virkelig gøre det med børnene? Tænk, hvis der sker noget. Tanken og bekymringerne om, hvad jeg havde gang i med min familie, kunne godt slå mig lidt ud en sen nattetime. Men når solen stod op, var jeg klar igen. For det var og er spændende at konfrontere sig selv med at vove sig ud i noget ukendt.

Men det var rigtig hårdt at høre sine forældre sige, at det simpelthen var dybt uforsvarligt. Især da min mor sagde: Nu skal du huske på, at det jo ikke kun er dine børn, det er også vores børn og børnebørn, du tager med ud.

Det bliver mejslet ud, at man har et meget stort ansvar – børnene vælger jo ikke selv, som der blev sagt. På den måde var det svært, men drømmen skulle leves ud.

LÆS OGSÅ: Få de bedste rejsetip til Bali

Jeg ville selvfølgelig have det fuldstændig forfærdeligt med, hvis der skete mine børn noget, men jeg kan jo heller ikke bare lade livet passere forbi. Mine børn skal lære, at verden er så stor. Det kan gå lige så galt herhjemme. Jeg vil da hellere lære dem at gebærde sig end at være bange. Hvis jeg skal ønske noget for mine børn, er det, at de er i stand til at bruge deres hoveder og forblive nysgerrige på verden uden at være bange. Det er da den største gave, jeg kan give.

Det er jo der, når man sidder på en åndssvag, øde landevej med en punkteret motorcykel, at det rykker – også for vores parforhold. Står vi og råber af hinanden og går helt i sort, eller får vi lavet det om til en sjov ting, som vi griner af, når vi kommer hjem? Når vi stødte på problemer derude, kunne tingene godt løses.

Jeg har kørt motorcykel i Indien i et halvt år sammenlagt, da jeg var 22 år. Jeg elsker den måde at transportere mig selv på, hvor jeg er i en boble og oplever. Man kører et langt stykke tid, oplever og tænker, og så taler man sammen bagefter. Transporten holder op med at være transport og bliver til oplevelses- og refleksions-tid.

Børneperspektiv

Det blev Vietnam, fordi det mange steder er utrolig svært at få lov at køre med børn foran på motorcykel. Og vi ville kunne tale med dem, og de skulle kunne se det hele. Vejene er ok, trafikken er også rimelig, fordi kun virksomheder må have biler, og de må højst være fem år gamle. Mange rejsende kører på motorcykel i Vietnam, bare ikke med børn. Vi har prøvet at optimere alt i forhold til sikkerhed. Motorcyklerne blev ombygget i Hanoi blandt andet med specielle fodbøjler til børnene.

Det kom bag på os begge, hvad børnene så og syntes var spændende undervejs. Jeg så landskaber, farver, helheder, og børnene så vandoksen, det underlige træ og manden med rishatten. Vi havde kørt en dag, og så var det højeste ønske for Bertel at få en rishat. Jeg oplevede, hvordan han oplever. Det var ikke noget, han kunne fortælle mig på forhånd, for han havde ikke haft nogen forventninger. Han vidste jo ikke, hvad vi skulle ud over at køre motorcykel. Vi sprang bare ud i det. Vi havde ikke engang selv tænkt over, hvad nu, hvis vi vågnede op en morgen og havde kørt i to dage, og børnene sagde, det har vi slet ikke lyst til. Det skete heller ikke. Det var helt vidunderligt.

Børnene var nødt til at lege sammen. Og de blev nødt til at revidere deres opfattelse af hinanden. Rasmus fik lov at vise Bertel, at han kunne nogle ting. De udviklede en fælles humor på turen, og nu passer de på hinanden på en helt anden måde end tidligere.

En dag blev Rasmus kørt over af en scooter, da han løb ud på vejen, fordi han skulle over til mig på den anden siden. Det gik ud over hans fod, men ingenting var brækket. Damen, der kørte scooteren, tog mig og Rasmus bagpå og kørte hen til nærmeste apotek, hvor han kom under meget kompetent behandling. Bertel og Mads kom senere, og Bertel var meget oprevet over det, der var sket med hans lillebror. Da Rasmus skreg, fordi det gjorde ondt i såret på oversiden af foden, forsøgte Bertel at få lægen til at gå væk. Han havde en meget stærkt beskyttertrang og prøvede fysisk at skærme ham. Bertel var næsten mere i

chok, end Rasmus var. Det tætte forhold har de taget med hjem. Det har været en af de største ting og endnu en ting, vi ikke havde forventet.

LÆS OGSÅ: Oplev det glemte Thailand

Jeg punkterede i et sving på en bjergvej. Heldigvis var der lidt buske, så drengene kunne komme i ly for solen, mens Mads kørte tilbage for at finde en, der kunne hjælpe. Mads vendte tilbage fem minutter senere med en mand og hans søn på omkring ti år. Mens drengene spiste brød med tomat og agurk, ordnede de hjulet. Det hele tog tyve minutter og kostede ti dollar, men de fik 25 dollars, fordi vi ikke havde mindre. Manden kunne næsten ikke tro det, og vi sendte dem taknemmeligt af sted.

Jeg tænkte, at vores Rejsebuddha, som var noget af det eneste, vi købte, må have haft travlt et andet sted, siden han svigtede os på den måde, men da jeg sagde det til Rasmus og Bertel, var de helt uenige. Rejsebuddhaen var da med os. Han sørgede for, at vi ikke kørte galt, da jeg punkterede, og han sørgede for, at der var en mand, som kunne hjælpe. Det er da klart. Og sådan kunne Rasmus og Bertel se fordelene i næsten alt. Godt med sådan nogle "glasset er ikke halvt tomt, men halvt fyldt"-dreng.

Den største udfordring har nok været at skulle være fysisk sammen fire mennesker på et hotelværelse i syv uger. Det giver sig selv, at der ikke er plads til så meget privatliv. Som par er Mads og jeg blevet fysisk tættere, selv om vi nok har rejst mere som venner end som ægtepar. Men på samme måde som børnene har givet hinanden plads til nye roller, har vi også fået plads til at vise hinanden andre sider. Vi kender jo godt hinandens stærke og svage sider hjemmefra, men når man står og skal forhandle med en mekaniker på vietnamesisk og ikke kan sproget – hvem er så lige bedst til det?

Herhjemme har jeg brug for at have styr på tingene. Hvis planen ikke bliver fulgt, vælter min hverdag. Derfor kan det godt være svært at håndtere uforudsete ting. Men dernede var det ikke noget problem. Det var relativt simpelt, og vi havde ikke så mange ting i spil eller med. Og vi var jo altid to til at tale om alting – og det var klart en af de store forskelle fra herhjemme. For hvor meget får vi egentlig talt sammen i løbet af en almindelig hverdag? Det bliver til uhyggeligt lidt. Jeg får lyst til at droppe det der kontrolfreakshow – men det skal man måske væk fra for at kunne se, at det er sådan, man er.

Det kostede turen

Familien Villesens rejse gik fra Hanoi i nord til Nha Trang i syd. I løbet af syv uger tilbagelagde familien i alt knap 2000 km på motorcykel på 16 køredage.

Pris inklusiv motorcykel, vaccinationer, fly, overnatninger og mad: 75.000 kr. – plus Mads' orlov. Pernille brugte ferie og afspadsring. Motorcyklerne blev købt for 12.000 kr. og solgt igen for 6.000 kr. Logi pr. nat: 7-30 US-dollars.

TILMELD dig ALT for damernes nyhedsbrev her